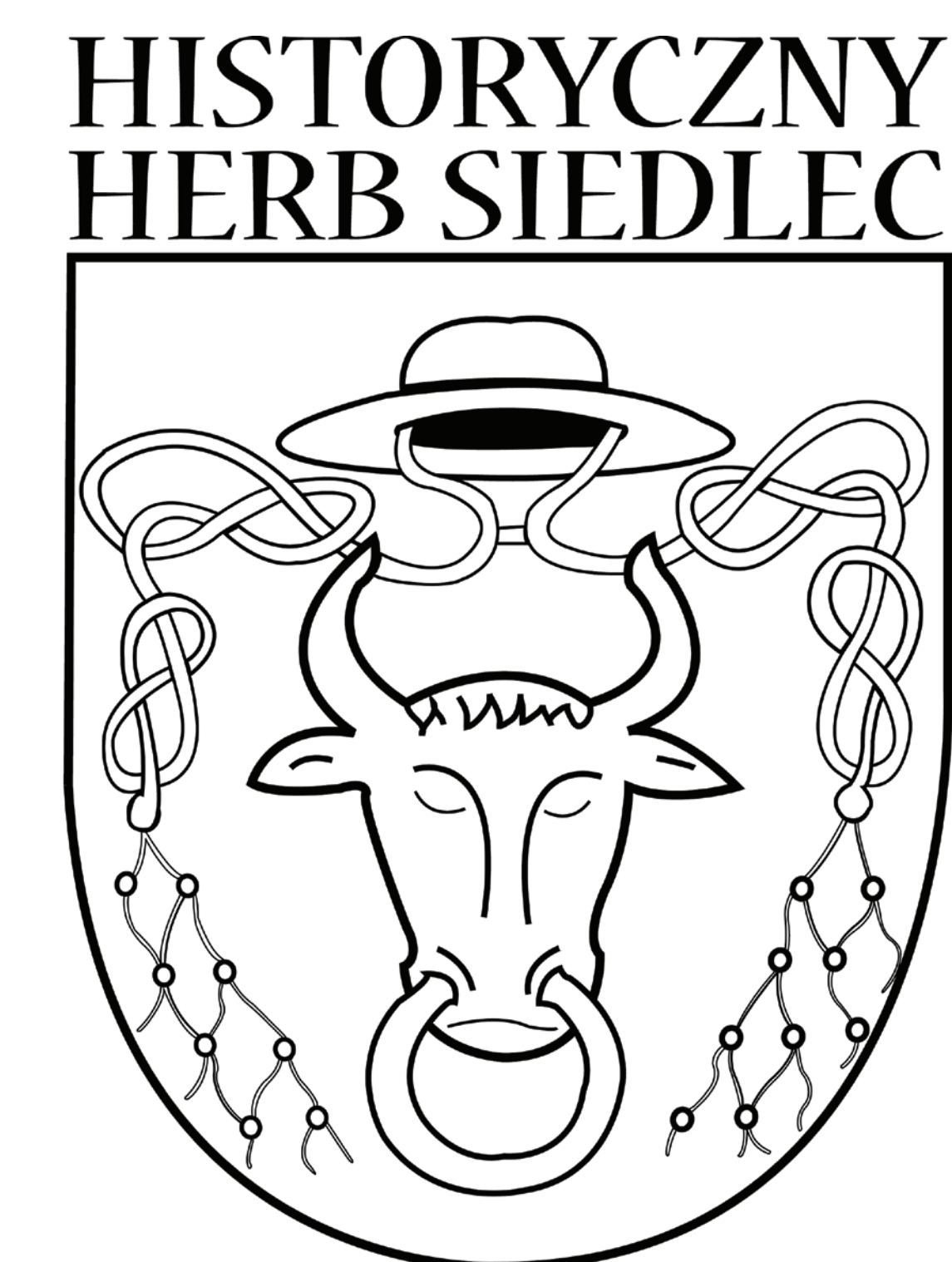

SIEDLCE

powstały wzdłuż malowniczego potoku siedleckiego, wymienionego po raz pierwszy w dokumencie z 1280 r., jako *Schedelicz*. Nazwa ta, odnosząca się również do wsi, z czasem uległa przekształceniu w *Szydlice*, bądź *Sidlice*, po niemiecku *Schidlitz*. Współczesne określenie *Siedlce*, pojawiło się dopiero po II wojnie światowej.

Ruiny kościoła protestanckiego

Na nasłonecznionych stokach doliny, już w XV w. zakładano winnice. Kwitło ogrodnictwo i sadownictwo. Z uwagi na bliskość miejskich obwarowań, Siedlce kilkakrotnie ulegały zniszczeniu. W 1814 r., wieś przyłączono do Gdańska. Kilkadziesiąt lat później, na jej miejscu powstało jedno z bardziej zaludnionych przedmieść, z własną linią tramwajową. Charakter dzielnicy, pozbawionej większych zakładów przemysłowych, był typowo robotniczy. Przypominają o tym nieliczne zachowane kamienice z muru pruskiego oraz domy czynszowe, z przełomu XIX i XX wieku. Z początku minionego stulecia pochodzi okazały gmach szkoły powszechnej, obecnie mieszczący liceum ogólnokształcące. Niezwykle interesująco prezentuje się neogotycka świątynia katolicka w Emaus, wybudowana w 1906 roku. Do naszych czasów nie przetrwał za to kościół protestancki, wzniesiony w 1901 r., a dotkliwie uszkodzony podczas ostatniej wojny. Jego pozostałości rozebrano, a o miejscu gdzie się znajdował, świadczy swą nazwą ulica Kościelna. Zabudowie XX-wiecznej, musiały także ustąpić liczne niegdyś, siedleckie restauracje ogrodowe, chętnie odwiedzane przez ówczesnych gdańszczan.

DAWNE SIEDLCE podzielone były na kilka części, posiadających swe własne, odrębne nazwy. Wspinająca się w stronę dzisiejszego Suchanina ulica Skarpowa, była Wielkim Jarem. Odróżniało ją to od Małego Jaru, czyli ulicy Wyczółkowskiego. Istniejąca przy nich zabudowa, w znacznej mierze powstała w latach dwudziestych XX wieku. Zagospodarowano wówczas spore połacie wielu okolicznych wzgórz. Z tego okresu pochodzi ulica Ojcowska, z ciekawym rozwiązaniem architektonicznym powstałych przy niej domów. Nowe lokale zasiedlali przedstawiciele różnych warstw społecznych i zawodów, m.in. urzędnicy podatkowi, pocztowcy, czy zwykli robotnicy. Ostatnia wojna łagodnie obeszła się z tutejszą okolicą. Pomimo bliskości centrum Gdańska, obszar ten zachował swój małomiasteczkowy charakter.

Ulica Skarpowa

Ulica Kartuska i „Krzywy Łokieć”

ULICA KARTUSKA

jeszcze kilkadziesiąt lat temu, przebiegała momentami nieco chaotycznie. Za dzisiejszym numerem 103, droga wykonywała dwa ostre zakręty. Wiązało się to z koniecznością ominięcia pobliskiego bagna, utworzonego przez nurt potoku siedleckiego. Przedwojenni mieszkańcy Gdańska, zakręt ten określali jako „Krzywy Łokieć”, zapożyczając nazwę od sąsiedniej restauracji. Dzisiejsze skrzyżowanie Kartuskiej z Kartuską, zawdzięczamy wyprostowaniu ulicy już po wojnie.